

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОГО АНЕКДОТА

КУМ
ТА КУМ

Олексій Кононенко
Куми та кумки.
Анекдоти давні і сучасні
Серія «Антологія українського
анекдота «Українська веселка»»

предоставлено правообладателем
http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=8653252
«Куми та кумки: анекдоти давні і сучасні». Серія «Антологія
українського анекдота «Українська веселка». Видавництво «Криниця»,
Видавництво «Фоліо»; Київ, Харків; 2013
ISBN 978-966-2434-08-8, 978-966-2434-14-9

Аннотація

«Автор цих анекдотів – народ» – не втомлюється повторювати Олексій Кононенко у своїй семибарвній-семи-струнній серії із 7 книг «Антологія українського анекдота «Українська веселка». Він не один рік збирав, упорядковував і супроводжував авторськими текстами ці збірники і веселих, і сатиричних історій та примовок.

Український народний гумор має віковічне коріння, на якому виростає та рясно родить і сучасний сміхограй. Тут є і так звані «мандрівні» сюжети, і дружні «позички» з гумору інших народів,

є посилення на конкретних співтворців деяких гуморинок і тематичні варіанти анекдотів.

Книги цієї серії мають яскраві своєрідні теми, і кожна із них адресовано широкому колу читачів.

Смійтеся на здоров'я!

Содержание

Кумівство	7
Анекдоти давні і сучасні	10
Кінець ознакомительного фрагмента.	66

**Український
народний гумор
Куми та кумки.
Анекдоти давні і сучасні**

**Ніхто не зна – тільки кум
та кума, та людей півсела.**

Кумівство

Один із видів духовної спорідненості, звичай обрання народженій дитині «других батьків» – її опікунів та покровителів. Корені кумівства сягають часів первіснообщинного ладу, коли роль батька не була ще вирішальною і рідний брат матері брав на себе обов'язки захисту і виховання дитини своєї сестри.

Пізніше християнська церква використала цей звичай і виробила обряд хрещення дитини, тобто прилучення її до віри за допомогою кумів, або хрещених батьків. Хрещення відбувалося в церкві, інколи (в разі хвороби дитини) у батьківській хаті. Рідні та обрані батьки називали одне одного кумом, кумою, а по відношенню до дитини (хресника) вживалися церковні терміни – хрещений батько, хрещена мати.

На Україні XIX – початку XX ст. побутували дві форми кумівства – індивідуальна і колективна. Перша, типова для більшої частини України, передбачала одну пару кумів; для другої (побутувала переважно на Правобережжі, особливо на Поділлі, у Карпатах) було характерно до трьох, п'яти і більше пар. Серед кумів існувала певна ієрархічність – головними вважались перші (старші) куми, а інші – молодшими. Осіб, які брали участь в обряді та обіді на честь хресника, називали прикумами, підкумами. У куми запрошували різних людей – від близьких родичів

до осіб побічної кривності, а також сусідів чи приятелів. Залежно від порядку обрання кумів серед них виділялися кликані, одкупні та стрічені. Кликані (прохані) куми обиралися звичайним порядком: батько новонародженого приходив до заздалегідь намічених людей і, віддаючи їм хліб-сіль, просив бути кумом чи кумою. Відмовлятися в народі не було прийнято. Одкупних кумів брали на заміну кликаних у тому випадку, коли дитина тяжко й довго хворіє, аби запобігти таким чином її смерті. Заміна відбувалася за певним обрядом: новому кумові, в обмін на отримувані від нього гроші, через поріг або вікно подавали хворе дитя. Його тут же вбирали у принесену кумом нову білизну. Стрічені куми (стрітенні, здібані, куми з дороги) – це перші зустрічні люди, яких запрошували у куми. Як правило, так робили в тих родинах, де часто вмирали діти. Стрічені куми вважалися ріднішими за кликаних, одкупних же у народі шанували найбільше.

Народна свідомість менш за все пов'язувала кумівство з церковними догмами. Воно сприймалося як певний прояв колективної сімейної спільності, взаємодопомоги. Між рідними й обраними батьками встановлювалися особливо дружні стосунки. Куми, як правило, вступали в супряжні спілки, приходили на толоки, запрошувалися у свідки (могоричники) при укладанні різних угод. За головування кума чи куми над хрещениками здійснювали обряди вікового (пострижини) та соціального (прилучення до сім'ї, громади, одруження тощо) характеру. Коли в сім'ї

не було когось із рідних батьків, хрещені батьки сприяли трудовому вихованню дітей, брали на себе не тільки моральні, а й матеріальні обов'язки. А згодом і хресники повинні були виявляти всілякі знаки поваги та вдячності хрещеним батькам (відвідувати їх на свята, надавати необхідну допомогу тощо).

Українська минушина: ілюстрований етнографічний довідник. – К.: Либідь, 1993.

Для охрещення дитини треба двох кумів і їх запрошує батько дитини, прийшовши з хлібом. Відмовитися від кумівства не вільно. Якщо діти в батьків скоро вмирають, то проти цього в куми запрошують перших стрічних з вулиці, але тільки не дітей, – такі куми, вернувшись від Хрещення, вносять дитину не через двері, а подають через вікно. Але перед тим, як несуть дитину до Хреста, на роздоріжжі кидають нечистому жертву – відкупне, промовляючи: «На тобі, чорте, плату!»

На Холмщині ще й досі існує звичай пошанування першого кумівства, – такого кума садовлять на солому на саях і везуть від його хати до батьків дитини з пошаною. При кінці обряду такий кум повинен викупитися.

Гларіон, митрополит. Дохристиянські вірування українського народу: іст. реліг. моногр. – К.: АТ «Обереги», 1991.

Анекдоти давні і сучасні

– Куме, а то вам руку на війні відірвало?

– Та ні, куме, то як до військкомату тягнули!

– Куме, не покидай свою жінку з дітям. Подивися, як вона бідна плаче.

– Куме, хіба то плач. Ти би видів, як та плакала, що я з п'ятьма дітьми лишив.

– Куме, оце тільки зараз зрозумів, що є два періоди, коли чоловік жінку не розуміє.

– Які?

– Перший: поки не одружиться, другий – після одруження.

– Куме, маєте розміняти сто доларів?

– Не маю, куме, але дякую за комплімент.

Куми наколядувалися – ледве ноги несуть.

– Куме, давай до мене навідаємося, світло горить, може хто є.

Дійшли до вікон, «домашній» кум хукає на шибку, зазирає.

– Куме, глянь ти, чи то я з жінкою забавляюся, чи мороз

такий візерунок намалював...

– Кумо, скільки літрів молока дає ваша корова?

– Дванадцять.

– А скільки здаєте до молочарні?

– Дванадцять. Більше не можу, бо ж дітям хоч кілька літрів мушу залишити.

Кум прийшов до кума в гості. Випивають, за-кусують у садочку під вишнями.

– Куме, а чому це ваш пес так пильно на мене дивиться?

– Не звертайте уваги. Він на всіх так дивиться, хто з його миски їсть...

– Кумо, а ви добре підготували свою Галю до такого важливого кроку, як одруження?

– А то! Маємо двадцять літрів горілки, три кабанці закололи, сорок курей обпатрали...

Кум заходить до кума, аж той із собакою в шахи грає.

– Куме! Ваш Бровко уміє в шахи грати!?

– Та де, куме, вміє! Програє 3:5!

Випивають два приятелі.

– Куме, випиймо, щоб мій син здав на п'ять.

Випили. Знову:

– Куме, випиймо, щоб мій син здав на п'ять.

Випили. Заходить син.

– Ну що? П'ять?

– Ні, чотири вісімдесят. Одна пляшка була надщерблена...

– Куме, що для вас зробити, щоб ви мене запам'ятали на все життя?

– Позичте мені тисячу гривень...

– Ой, куме, таке у мене відчуття, що мене хтось переслідує...

– І давно?

– Як з в'язниці втік...

Сіли куми випивати. «Домашній» кум наливає собі з однієї пляшки, а кумові з другої.

– А що це ви, куме, мені з іншої пляшки наливаєте?

– Та я, куме, з карбідом не люблю!

Кум до куми:

– Кумо, чи ще ходите до лісу, як колись?

– Хіба що, куме, по гриби.

Кума Івана призначили директором школи. Кум Петро:

– Ну, куме, і як робота?

– Робота могла би бути і нічого, якби не ті капосні діти!

– Де нині працюєш, куме?

– Пожежником.

– І як?

– Що тобі сказати... Начальник у нас приємний. Команда підібралася добра. Зарплата непогана... Але ж, куме, як, не дай Бог, пожежа – хоч з роботи розраховуйся!

Кум лежить п'яний в калюжі. Йде кума, побачила, підійшла. Кум ледь підняв голову з калюжі і до неї:

– Сама ти, кумо, свиня!

– Тю! Я ж ні слова не сказала!

– Але подумала!

Кум Петро іде, тримаючись за паркан. Кум Іван лежить під парканом.

Кум Петро:

– От п'янюга! Валяєшся, як колода!

Кум Іван:

– Чекай, куме, що ти скажеш, коли паркан скінчиться...

Добре куми випили – як завжди. Ідуть, один щось рукою мацає і рахує собі під ніс. Другий запитує:

– Куме, а що ви рахуєте?

– Штахетинки. Нарахую двісті двадцять – буде хвіртка.

– Куме! Та ви ж навкруг діжки ходите!

Кум Федір довів кума Андрія до двору та й пішов додому. Кум Андрій упав – і поповзки до дверей. Аж тут із будки вискочив Сірко та давай гавкати.

– Цить, дурню! Галю розбудиш, то й де тоді будеш ночувати?

Сидять діди на призьбі.

– Куме, пам'ятаєш, як нам в армії давали пігулки, щоб ми до дівчат не бігали?

– Пам'ятаю... То й що?

– Вже починають діяти.

– Куме, що то за дивина, жінка мені зраджує, а роги не

ростуть?

– Вони, куме, і не повинні рости, то просто так кажуть, образно, вислів такий здавна...

– Слава Богу! Бо я вже налякався, що кальцію в організмі не вистачає!

Рано-раненько кум Петро на поріг до кума Василя.

– Куме, вип'ємо по сто грамів...

– Здурів, чи що? Шоста ранку!

– Ліпше зранку сто грамів, аніж цілий день нічого!

– Чому такий злий, куме?

– Два зуби вирвав!

– А казав, що один болить.

– Та у того лайдака дантиста здачі не було!

– Знаю точно, що ти одружився зі мною тільки тому, що я маю гроші!

– Ні, люба, тільки тому, що у мене не було грошей!

– Кумо, а коли ви придане своєї Наталки перевозити будете?

– Немає нам чого робити, як придане туди-сюди возити!

– Кумо, мій чоловік найкращий у світі! І це не тільки моя думка.

– А ще чия?

– Його.

– Чому, куме, задумався?

– Ото, скільки живу, не знав, що мої діти так люблять вареники! Учора жінка три десятки наліпила, так я лише двадцять встиг зачепити...

Кум, виходячи з клубу, наступив кумові на ногу.

– Вибачте, куме.

– І ви, куме, пробачте.

– З чого б то?

– Та я вам вже на спину плюнув.

Кум нагостювався у кума, зібрався додому, хитнувся у прихожій, скинув з підставки китайську вазу – на черепки.

– Куме! Що ви наробили! То тій вазі двісті років!

– Але, куме, я вже було налякався! Думав, що вона нова!

– Куме Іване, ви любите свою жінку?

– Якби ж тільки я...

Жонатий кум турбується про кума-холостяка:

– Що ти все перебираєш? Хай Ганна не така. А Василина? Он вона з подругою іде. Глянь, як тобі? – Ой ні, куме! Я стільки не вип'ю!..

- Куме, як лазня згоріла, де ти миєшся?
- В річці.
- А взимку?
- А скільки тієї зими!

Західна Україна. Кінець сорокових років XX ст.

– Куме Василю! Ховайте обріз, бо москалі йдуть селом і зброю відбирають!

Отут кум Василь і задумався, куди заховати.

«Заховаю в стрісі, москалі запитають:

- В тебе обріз є?
- Нема!
- А в стрісі?...

Знайдуть у стрісі! Закопаю в гною, москалі запитають:

- Є обріз?
- Нема!
- А в стрісі?
- Нема!
- А в гною?...

Знайдуть в гною! Спущу в криницю, москалі запитають:

- Є обріз?
- Нема!
- А в стрісі?
- Нема в стрісі!
- А в гною?...

– Нема в гною!

– А в криниці?...

Знайдуть в криниці!"

Ходив, ходив кум Василь з тим обрізом та й закопав у садку під грушкою. Аж тут москалі у двір і відразу:

– Є обріз?

– Ні, нема!

– А в стрісі?

– Нема!

– А в гною?

– Нема!

– А в криниці?

– Нема в криниці!

– А де?

– Під грушкою...

– Куме, ви вже вирішили задачки синові?

– Вже.

– Дайте списати.

– Від мого сина одні клопоти. Вчора знову його викликав директор школи.

– Що, куме, накоїв?

– Цього разу нічого. Питав директор, чи є у нього молодші брати і сестри.

– Та нема ж наче...

– Так син і сказав. А директор йому: «Слава Богу!»

– Учора мій синочок дістав від мене двічі!

– За що, куме?

– Перший раз, коли я йому сказав, щоб він мені показав свій щоденник...

– Ясно. А другий?

– Коли я роздивився, що це мій старий щоденник!

Англійці дали в пресі оголошення, що хочуть прокласти тунель з Англії до Франції під Ла-Маншем і шукають компанію, яка б взялася за будівництво тунелю. Через два тижні після оголошення два чоловіки з лопатами на плечах заходять до англійців.

– Це ви давали оголошення про тунель під Ла-Маншем?

– Так.

– Ми готові прокласти тунель.

– А ви звідки, яку компанію представляєте?

– З України. А компанія – ми з кумом, такою компанією і копатимемо.

– То як?

– Кум буде копати з Франції, я з Англії, посередині зустрінемось...

Англійці в сміх:

– А як не зустрінетесь?

– Вам же краще! Буде два тунелі!

– Куди це ви, кумо, корову ведете?

– До бугая.

– А що, кум не міг?

– Кумо, які гриби можна їсти?

– Можна їсти абсолютно всі гриби, але деякі з них тільки один раз.

– Куме, позичте пляшку горілки, як маєте.

– Маю, маю.

– А чи добра ваша горілка?

– Та добра. Хто брав, усі хвалили, царство їм небесне...

Після аварії літака із запису чорного ящика: «Куме, дайте порулити!...»

– Чоловік побачив, що я голю ноги його бритвою. Сказав, щоб купила нову.

– Купила?

– Ха! Нова голить ще краще!

– Куме, ви вмієте друкувати на друкарській машинці?

– Умію.

– А скількома пальцями друкуєте?

– Усіма.

– А я тільки десятима...

– Куме, а ви вмієте грати на скрипці?

– Може і вмію. Не пробував.

Засідання уряду. Міністр до міністра:

– Куме, перестаньте, врешті-решт, брехати народу!

– Це ви, куме, перестаньте!

– Ви перші перестаньте!..

– Ой, кумо, усі чоловіки – брехуни!

– Чому це?

– Скільки їх клялося мені в коханні, а одружився зі мною тільки один.

– Жінко! – кричить Петро до дружини, яка порається на

кухні. – Сьогодні неділя, подивись, яка погода чудова, а у тебе то кухня, то прибирання...

– Та знаєш, скільки роботи за тиждень назбиралося!

– Я й кажу, що відпочивати треба. Вийшла б, свіжим повітрям подихала, а заодно і машину помила б!

Пізня осінь. Чоловік, босий, у подертих штанах, заходить у гастроном, купує пляшку горілки. З черги:

– Куме, ви би собі краще черевики купили!

– Здоров'я важливіше!

Дві куми в черзі у магазині. Одна:

– Ой Боже, Боже!

– Що ви, кумо, ойкаєте?! Думаєте мій не п'є?

– Куме, у мене на базарі гроші вкрали!

– А де ж ви їх тримали?

– В бюстгальтері.

– А як той чоловік засунув руку в бюстгальтер, ви не відчували?

– Куме! Я ж думала, що він з добрими намірами!

Кум вирішив допомогти кумові, який сидів у в'язниці. Приходить на прийом до начальника.

– Тут у в'язниці сидить мій кум Петро Перекин'єтеша...

Він такий слабий... Може би ви йому яку легшу роботу дали...

– Та яку вже легшу! Він у нас конверти клеїть!

– То вдень. Він мені казав, що по ночах якийсь тунель риють.

– Куме, а що це у вас за синець під оком?

– Та це у мене вчора була чоловіча розмова.

– З ким?

– З дружиною.

– Учора, кумо, вилітає з мого курника ваш півень і кукурікає: «Я помилився, я помилився!». А мої кури вслід за ним квокчуть: «То нічого, то нічого!»

– Кумо! У мене диво дивне, вісімнадцять курочок – і жодного яйця!

– Хіба то диво? У мене жодної курки – і щодня вісімнадцять яєць. Ото диво!

– Куме, чому тебе не взяли в морфлот?

– Неуважний був.

– А нині де працюєш?

– В аптеці.

Кум гостює у куми. Кума:

– Куме, на скільки шматків торт порізати, на вісім чи на чотири?

– Ріжте на чотири, бо вісім не з'їм.

– Куме, щось мені спина болить.

– То нирки.

– А звідки знаєш? Ти хіба лікар?

– Ні, куме, міліціонер.

Чоловік несподівано приходить на обід додому, а жінка роздягнена в ліжку лежить.

– Ти чому це серед білого дня гола в ліжку?

– Якби ти знав, чоловіче, яка я слаба!

– Ну як ти слаба, то я вже на роботу не піду, – знімає піджак і несе в шафу.

– Ой, чоловіче, не відкривай шафу, бо там страх! – злякано шепоче жінка.

– Який страх?

Відкриває шафу – а там кум.

– Куме, ти маєш совість?! Моя жінка така слаба, а ти її ще лякаєш!

Сваряться Петро і Наталка.

– Я віддала тобі найкращі роки свого життя!

– То що, залишились найгірші?

У в'язниці два куми.

– Куме, чому до вас ніхто не приходить?

У вас що, родичів немає?

– Чому немає? Є, але вони всі тут.

– Куме! Ви маєте розум – дати оголошення в газеті, що заплатите тому, хто знайде улюблену кішку вашої тещі, аж тисячу доларів?!

– Не переживайте, куме! Я минулого вівторка ту кішку власноруч утопив!

– Але ж і роззява кум Степан!

– Чому?

– Тільки продав теличку – враз гроші вкрали!

– А ти як торгував?

– Добре торгував! Бичка вранці ще продав, а гроші вкрали аж увечері.

Їдуть куми на ярмарок кавуни продавати. В одного кавуни темні, зелені, а в другого світлі, смугасті. Кожен свої кавуни хвалить. Аж на повороті вози зчепилися, нахилилися, перекинулися, кавуни покотилися і в річку – хлюп, хлюп, хлюп!

– Дивись куме, мої кавуни таки кращі! Мій темний твого світлого обігнав і першим у річку шубовснув!

Кум жаліється кумові:

– Уявляєте, куме, суд присудив мені штраф тисячу гривень за те, що я свого сусіда назвав свинею. Минулого разу за це мені дали штраф п'ятсот гривень...

– А що ж ти хочеш, куме, свинина он як подорожчала...

– Куме, чи є правда на світі!? Я пережив дві війни, дві автомобільні аварії, одну авіаційну катастрофу, два невдалих шлюби, три описи майна за борги, банкрутство, відсидів п'ять років у в'язниці, а вчора приходять мій внук і каже: «Ти, діду, нічого в житті не розумієш».

Прийшов кум до куми, а та пироги пече:

– Сідайте, куме, попробуйте.

– Дякую, кумо, хіба попробую.

Доїв кум останнього пирога та й каже:

– Дякую, кумо, смачні пироги, а ніби й не їв.

– На здоров'я, куме, а я ніби й не пекла.

– Куме, навіщо ви сина одружуєте? Він же ще молодий, дурний.

– У тому-то й справа, куме, поки ще дурний – то й добре одружувати, а як порозумнішає – то сам захоче.

– Куме, а ти б не зміг сфотографувати мене героєм?

– Як це, куме?

– А ти поставиш на стіл пляшку горілки, а я сяду за стіл

і відвернувся.

Чоловік п'яний приходить додому, а жінка:

– Знову пив?!

– З кумом у шашки грав!

– А чому від тебе горілкою тхне?!

– А по-твоєму що, від мене має шашками тхнути?

– Куме, за що ти у в'язниці п'ять років відсидів?

– Та йду я увечері додому, а в темному місці перестріли двоє, один каже: «Знімай кожух», а другий: «Знімай шапку».

– І що ти зробив?

– З першого зняв кожух, а з другого – шапку.

– Куме, ви вчора ходили в театр... Що вам там найбільше сподобалось?

– Як в гардеробі пальта видавали – я аж три взяв.

– Куме, маю таку роботу, що не знаю, що буде завтра...

– А ким ви працюєте?

– Синоптиком.

– Куме, ви вночі хропите?

– Чому вночі, я і вдень хроплю.

Іван вибиває килим, а кум запитує:

– Чому так легенько б'єш?

– Бо як сильніше – то дуже порох летить.

Куми пасуть череду.

Кум Іван:

– От якби побудувати у нас в селі консерваторію!..

Кум Петро:

– Навіщо?

– А що, тобі консерви не подобаються?

– Подобаються. Але ж тоді треба і обсерваторію поруч збудувати.

– А це навіщо?

– А раптом консерви зіпсуються?!

– Куме, купи у мене машину. Їде на воді, у бак лиш ложку бензину треба додавати.

– А яку ложку, чайну чи столову?

Два куми поїхали до Америки. Трохи заробили грошей.
П'ють пиво, розмовляють.

– Що, куме, купите на долари?

– Жінці хутро. А ви, куме?

– А я пограю в казино.

– Ой, куме, програєшся!

Але той не послухав. Пішов у казино. Ставить увесь час на 22 і виграє. Добру суму підняв. З'явився власник казино, запросив на розмову, запитує:

– Як ви граєте, секрет який?

– Я трохи забобонний. Коли їхав у казино, потяг відходив о сьомій, вагон – № 7, квиток – № 7...

– Ну?

– А 7 помножити на 3 – буде 22.

Дві куми пішли на іподром і вирішили зіграти на бігах.

– Кумо, на якого коня будемо робити ставки?

– А ти який номер бюстгальтера носиш?

– Я – третій.

– А я – четвертий.

– Разом буде 7, значить ставимо на коня під номером 7.

Закінчився заїзд. Першим прийшов кінь під номером 7, куми виграли пристойну суму грошей.

Прийшли додому, пригостили чоловіків, розповіли, як робили ставку. Наступного дня чоловіки вирішили самі спробувати.

– Куме, на якого коня ставку робитимемо?

– Куме, а скільки разів ви за ніч жінку любите?

– Три. А ви, куме?

– Чотири. Значить, сім. На коня під номером сім ставимо.

На фініші першим був кінь під номером два.

– Бачиш, куме, якби ми не брехали, були б і ми виграли.

– Куме, звідки йдете?

– Та послала жінка за хлібом. Зайшов у магазин, а там ні білого, ні чорного...

– І що?

– Та взяв червоного...

Кум Петро до адвоката:

– Не знаю, як вам дякувати... Ви мене від в'язниці врятували.

– З того часу, як люди придумали гроші, це не проблема...

Кум Іван до жінки:

– Галю, не нарубала дров? Рубай, поки я живий, бо як умру, то сама рубатимеш!

– Куме, ти працюєш в зоопарку, а як от яка тварина захворіє, чим ти її лікуєш?

– Ось недавно один слон кашляти почав, то я йому у відро води налив пляшку гарячого вина.

– Ну й що, куме?

– Вичуняв. Правда два інших слони почали кашляти.

– Куме, а за що ви у в'язниці сиділи?

– На роботі вікно розбив.

– І скільки за це дали?

– П'ятнадцять років.

– А де ти працював куме, що за робота у тебе була?

– Та механіком на підводному човні...

Два куми сиділи на лавочці біля парадного.

– Куме Петре, що таке критика зверху і критика знизу?

Кум Петро вийшов на балкон і плюнув кумові на голову.

Гукає:

– Оце, куме, критика зверху! А тепер ти плюй на мене!

Той плюнув і попав... собі на голову.

– А це, куме, критика знизу.

Кум Микола:

– Куме Йване, подайте мені той дріт.

Кум Іван взяв дріт у руку.

Кум Микола про себе:

– Значить, під напругою інший дріт.

– Куме, ви так повільно працюєте! Ви хоч що-небудь робите швидко?

– Я, куме, швидко засинаю.

– Дивись, куме, як цікаво буває в житті. Візьми нашого сусіда Степана. За ту саму роботу один його син отримав великі гроші, а другий – потрапив до в'язниці.

– Яким чином, куме?

– Той, що маляр, отримав 30 тисяч гривень, а той, що бухгалтер, – три роки тюрми за те ж саме будівництво.

Кума Дарина прийшла до кравця, той робить заміри.

– Бюст – метр двадцять, живіт – метр двадцять, плечі – метр двадцять... Так, де будемо робити талію?

– Куме, а хто такий економіст?

– Це той, куме, хто про гроші знає більше, ніж той, хто їх має...

– Куме, я сьогодні поставив своєму шефу ультиматум: «Або ви мені збільшуєте зарплату, або я йду з фірми».

– Ну і чим все закінчилось?

– Ми знайшли компроміс. Він не збільшує мені зарплату, а я не йду з фірми.

– Куме, а чому тебе майстер звільнив з роботи?

– Розумієш, куме, майстер – це людина, яка ходить і спостерігає за тим, як працюють інші.

– Ну, це, куме, зрозуміло. А ось чому він тебе звільнив?

– Через заздрість, куме. Більшість робітників почали думати, що майстер – це я...

– Куме, знову наша пошта все переплутала! Наш зоотехнік пише, як він досвід у сусідній області переймає, а штемпель поставили – Сочі.

Кум Петро і кум Іван сходять на Говерлу. Хочуть стати на вершину першими, дуже поспішають, всіх випередили. Кум Іван став на хиткий камінь, ледве не посунувся вниз.

– Ой, куме Петре, якби я ногу зламав, що б ви зі мною робили? Чи винесли б?

– Та що там ви, куме! Недавно я кабана на полюванні завалив. Майже два центнери! А до машини було з півкілометра. Так я його доніс. Правда, п'ять разів довелося ходити.

– Куме, вчора шеф на мене накричав, але я йому дав відсіч.

– Як?

– Я йому сказав, що працюю на півставки, отож, хай кричить на мене на півтону нижче.

– Влітку, куме, я не можу працювати через спеку, а взимку через холод.

– Але ж, куме, надворі осінь. Чому тепер не працюєш?

– Думаю про те, яка була спека і який буде холод...

– Куме, вночі як спите?

– Добре.

– А ким ви працюєте.

– Сторожем.

– Куме, куди ви з котом ідете?

Сторожувати, куме.

А чому не з собакою?

Клятий пес всю ніч гавкає, спати не дає.

– Куме, скільки я отримаю по страхуванню, якщо чоловік помре?

– Якщо ваш чоловік, кумо, помре від старості, ви отримаєте 10 тисяч, якщо загине в катастрофі – 20 тисяч. А якщо він помре ні від старості, ні від хвороби і не загине в катастрофі, а ви краще будете знати причину – можете отримати 15 років.

– Куме, що за костюм ви мені пошили? Всі ж сміються.

– О, куме, це моя перша удача. І вам пощастило: раніше ті, кому я шив, плакали.

Кум Петро повертається додому – пізно і добряче п’яний.
Відкриває двері. На порозі зустрічає Наталка зі сковородою в руках.

Петро:

– Йди спати, я не голодний.

Кум на базарі продає шапку і увесь час неголосно промовляє:

– Ондатра. Недорого. Ондатра. Недорого.

Підходить кум.

– Яка ж то, куме, ондатра. Це ж собака.

– Куме, то ж мого собаку звали Ондатрою.

Куми купують на базарі тютюн. Продавець дуже розхвалює свій товар:

– Купують тютюн, прекрасний тютюн. Від цього тютюну старим не будеш, собака не вкусить і злодій до хати не залізе.

Куми купили тютюн, а потім запитують продавця:

– А чому старим не будеш?

– Бо до старості не доживете.

– А чому собака не вкусить?

– Бо ходитимете з палицею.

– А чому злодій до хати не залізе?

– А тому, що цілу ніч кахикатимете.

– Куме, скільки літрів пива продаєте за день у своєму генделику?

– Двісті.

– А підказати вам спосіб, як продавати триста?

– Атож!

– Наливайте повні кухлі, куме!

Зустріч з похмілля:

– Куме, учора ви були праві. Те, що ми їли після третьої пляшки, було не суп, а таки помий...

Приїхали куми до однієї екзотичної країни. Зайшли

вранці перекусити у відповідний заклад. Замовили молоко. Прийшла молода аборигенка, зцідила з грудей кожному в піалу. Сидять, п'ють, одноголосно:

– А якщо б ми замовили пиво по-їхньому?!

– Ой, кумо, те піаніно, яке ви нам продали, не таке вже й гарне, як ви нахвалювали.

– То ж чому?

– Усі клавіші жовті.

– Певно той слон, із бивнів якого зробили клавіші, трохи курив...

– А що, куме, у вашого пуделя такий високий родовід?

– Якби він міг говорити, не розмовляв би, куме, ні з вами, ні зі мною...

– В Єгипті стріляють, в Іспанію дорого, в Криму людно... Куди, кумонько, збираєтесь махнути на курорт?

– Е-е-е, махнути на курорт краще всього рукою.

– Продаю, куме, у своєму генделику і горілку, і вино. Коли добре понапиваються, можу пару чарчин і приписати. Чому ж я так мало заробляю?

– А це тому, куме, що в ті чарчини, які ви приписуєте, ви воду не доливаєте.

Кум Іван виходить від кума Петра з гостей.

– Зачекайте, ліхтариком присвічу, там сходи круті, – кричить кум Петро.

– Не треба, – кричить кум Іван, – я вже внизу лежу.

– Знаєте, куме, якби не вуса, ви були б схожі на мою тітку.

– Але у мене немає вусів!

– Та в моєї тітки ж є!

На вулиці чути сильний гуркіт. З вікна виглядає кум Петро і запитує у закривавленого кума Івана:

– Що сталося?

– Та хотів у провулок заїхати!

– А чому з таким гуркотом?

– Та немає там провулка!

Кум Степан прийшов з гостей, кричить:

– Жінко, давай їсти!

– Ти ж у гостях був!

– Я ж там тільки пив.

– Кумо, 1 % населення вважає, що ярлик на одязі слугує для того, щоб знати, як цю річ прати і прасувати.

– Ага, а 99 % відсотків визначають за ярликом зад і перед.

– Куме, бачив, твоя біля машини крутилася. А що, вона

водити?

– Та водить...

– А як?

– Як блискавка – її притягує кожен стовп.

Кум Іван до жінки:

– Пішла б у магазин, купила б пляшку горілки. – Давай 50 гривень.

– За гроші й дурень купить, ти так візьми. За кілька хвилин жінка заходить і ставить на стіл пляшку.

– Пий!

– Так вона ж порожня!

– З повної і дурень вип'є, ти випий з порожньої.

Поїхав Петро на базар поросят купувати. Випив добре, гроші у нього й поцупили. Приплентався додому. Жінка питає:

– Чому поросят не купив?

– Та я гроші позичив товаришеві.

– То піди забери!

– Якби ж то я знав, кому позичив...

Їдуть Василь з Петром. Петро за кермом. Зупинились, взяли пасажир. Помчали далі, швидкість неймовірна. Пасажир просить Василя:

– Скажіть, щоб їхав тихіше!

– Е-е, якщо кума розбудити, він ще швидше поїде.

– Куме, про що задумались?

– Та от проблема: вечеряти пізно, снідати рано...

Їдуть куми у потязі до Львова. Звісив кум Іван ноги з верхньої полиці прямо перед носом у кума Миколи. Той питає:

– Куме, ви шкарпетки міняєте?

– Виключно на горілку!

Доїхали куми у потязі до Чопа. Заходить митник.

– Горілка? Тютюн? Наркотики?

– Нам би, пане, дві кави...

– Оце, куме, їхав учора в електричці. Заходить контролер і дивиться на мене так, ніби я без квитка.

– А ви, куме?

– А я подивився на нього так, ніби у мене квиток є!

Пливуть куми на пароплаві. Милуються красою.

– Куме, гарно!.. А як, не дай Боже, почне тонути цей пароплав, ви плавати вмієте?

– Не вмію, куме, але вмію голосно кликати на допомогу на шести мовах.

– Куме Іване, у тебе сарай горить! – кричить кум Петро.

– Галю! Давай вечерю, бо треба швидше йти гасити! – волає Іван.

– Кумо, ви не боялися летіти літаком?

– Перший раз, кумо, боялася.

– А потім звикла?

– Ні, потім вже не літала.

– Мені, куме, сьогодні приснилося, що я кінь і з'їв цілий віз трави!

– Заспокойтеся куме, то ж був сон.

– А де ж подівся мій солом'яний матрац?

– Кумо, ви сьогодні у район їздили?

– Ага. До окуліста.

– І що?

– Він мені букви показував. Дивилася і не вгадала жодної.

– Куме, як по-вашому, що таке здоров'я?

– Це, куме, коли кожного дня болить в іншому місці.

– Куме, у мене сьогодні голова крутиться!

– Бачу, куме, бачу.

– Куме, скільки цигарок ви викурюєте за день?

– Як коли, куме. Це залежить від того, скількох знайомих

за день я зустріну.

- Куме, як вам новий слуховий апарат?
- Та, куме, я вже тричі заповіт змінював!

Кум Іван зустрічає кума Петра, у того рука в гіпсі.

- Що сталося?
- Врізався в гараж.
- Машину розбив сильно?
- Та я пішки йшов...

- Кумо, дієта не допомагає, не худну.
- Більше рухайтесь.
- Я ж і так на роботу пішки ходжу.
- А ви не пробували на маршрутці їздити?

- Куме, що треба робити, щоб шлунок не болів?
- Я, куме, читав у газеті, що треба кожного ранку випивати склянку окропу.

– Куме, вже двадцять років я п'ю те, що ви кажете, правда, жінка називає це чаєм.

– Куме, завтра 1 квітня – день дурня! Давай наших жінок якось обдуримо.

Кума, яка несподівано підійшла ззаду:

- День дурня, телепні, а не дурепи!

– Кумо, чому такі засмучені?

– Погано сплю.

– Пийте снодійне.

– Вип'ю. Посплю 8-10 годин. А потім все-таки погано сплю.

У магазині:

– Кумо, пробачте, але ви мені не дали здачу...

– Пробачаю.

– Знаєте, куме, підкосило мене життя. Вже п'ять років не курю, не п'ю, не їм смаженого, гострого...

– Погані ваші справи!

– А ви, куме, як?

– У мене набагато краще. Те, що у вас п'ять років, у мене тільки два.

– Куди, кумо, путівку купуєте?
– До моря, в санаторій!
– А чим хворієте?
– Морська хвороба у мене. Тільки літо – мене до моря тягне.

Заходить кума до куми в гості, а та – пригорщу таблеток до рота і водою запиває.

– Від чого таблетки, кумо?
– Від печінки.
– Що, так болить?
– Ні, термін у них закінчується.

– Куме, у мене народився внук. Дуже хочу дізнатися на кого він схожий, а нездужаю. Сходи, подивися.

Кум приходить і радісно сповіщає:
– На вас, куме!
– Оце добре! Розкажи детальніше.
– Ну, такий же лисий, череватий, нічого не петрає і увесь час репетує.

– Читав, куме, що алкоголь розбиває сімейне життя...
– А там не написано, скільки для цього треба випити?

– Куме, кидайте курити, бо осліпнете!

– Пропали мої очі...

– Іване, а хто вам порадив приймати касторку від кашлю?

– Кум Степан. Він сказав, щоб я пив уранці по дві ложки касторки, тоді я забуду, що таке кашель.

– Куме, а чому це ти у всіх питаєш, що вони їдять, які цигарки курять?

– Прицінююсь, у кого можу сотню-дві позичити.

Ліг кум Петро відпочити. Приходить жінка і починає його «пиляти»:

– Ти все лежиш! Он кум Іван крутиться, і те, і те в дім приносить!

Кум Петро мовчить.

– Он сьогодні телевізор новий приніс, величезний. І знову побіг гроші заробляти.

Кум Петро встає і йде з хати. Жінка:

– Ти куди?

– До куми телевізор дивитися.

Галя питає у Петра:

– Що подарувати тобі на день народження?

– Хвилину мовчання.

Галя:

– Петре, у тебе на сорочці два гудзики відірвані!

– Я тобі про це місяць тому казав!

– Господи, який ти злопам'ятний!

– Куме Петре, через два тижні ти забудеш, що Галя від тебе пішла.

– Не забуду!

– Невже?

– Я їй хутро в кредит на рік купив!

– Все! Розлучився!

– Як? Куме, ти ж залишив двійко діточок і змушений будеш платити аліменти – п'ятдесят відсотків від зарплати!

– То вона у мене відбирала всю зарплату, а тепер я матиму свою законну половину!

– Куме, чому ви просите, щоб вам зменшили зарплату?

– Жінка каже, що якби я стільки не заробляв, вона вже давно пішла б від мене.

– Куме, ви такий незграбний; до речі, штовхнули мою Галю!

– Які проблеми, заспокойтеся, куме: он моя Наталка стоїть, ідіть штовхніть.

– Куме, чому сумуєш?

– Та моя Галя з драбини впала.

– Розбилася?

– Хіба вона вміє по-людськи розбитися? З першого щабля впала.

– Куме, ви вірите у віщі сни?

– Атож. Якщо у ніч з п'ятниці на суботу мені присниться Софі Лорен, у суботу вранці жінка точно пошле мене на базар за квашеною капустою.

– Кумо, цікаво, а що було до того, як винайшли телевізор?

– Думаю, тиша і спокій.

– Куме, навіщо вам три пари окулярів?

– В одних я читаю, другі для повсякденного життя.

– А треті?

– А в третіх я шукаю перші і другі.

– Куме, не розумію вас. Десять хвилин тому ви кидали у цього співака помідорами, а зараз аплодуєте йому, викликаєте на сцену.

– Та у мене ще кілька помідорів залишилось.

– Куме, а чому ви цей хор називаєте змішаним, у ньому ж одні чоловіки...

– Правильно. Але одні уміють співати, інші – ні.

- Куме, я чув – ви сімейний кооператив відкрили?
- Атож. Жінка пиріжки пече, донька продає, а я стою поруч і оближуюсь.
- Для чого?
- Для реклами.
- Кумо, чому ваш син так довго плаче?
- Не знаю, вже п'ятий раз його за це віддубасила, а він все одно реве.
- Кумо, ваша Настя того хлопця цілувала.
- У нього помер дядько і вона його заспокоювала.
- А мені здалося, що у нього вся рідня померла.
- Петрику, ким ти будеш, коли виростеш?
- Кумом, його завжди наша мама хвалить.
- Куме, правда що ти віддав доньку за свого бухгалтера?
- Правда.
- Ти ж казав, що він у тебе краде гроші!
- Так. Але тепер він відноситиме їх моїй доні.
- Кумо, ти бачила Наталчину невістку?
- Ще ні. А ти?
- Бачила.

– Яка ж вона?

– Така погана... Ще гірша, ніж я... Як он оце ти.

– Куме, ваші близнюки такі схожі, як ви їх пізнаєте?

– Микольцю ще можна пізнати, а Дмитрика трудніше.

– Кумо, мій чоловік кинув пити завдяки спорту.

– Якому?

– Боксу!

– Він почав займатися боксом?

– Не він, а я!

– Кумо, ти вірна своєму Іванові?

– Як можна бути вірною, коли в домі постійно щось псується: то водопровід, то телевізор, то пральна машина...

До Івана приїхала теща. Якраз в Івановій Марічки день народження. Запросив він у гості кума Петра з жінкою. Випили вже добре. Встає Іван, каже тост:

– У своєму житті люблю я трьох жінок. Звичайно, перша – моя кохана Марічка, друга...

Раптом теща:

– Любий зятю, а хто ж третя?

– Куме Іване, а чому ви в робочий час із коханкою на дачу їздите?

– Бо жінка з роботи не може звільнитись.

Кум Петро лає сина, який пізно прийшов додому:

– Ти думаєш, як випив горілки і пива, то я вже не чую, що ти кутив?!

– Куме, кажуть ти взяв собі нову жінку?

– Не така вона вже й нова, куме...

– Кумо, вчора з Василем у сауну ходила.

– А результат?

– Знатиму пізніше.

– Кумо, чи вірна ти своєму Степанові?

– Так, досить часто.

– Куме, чув, що ти зустрічаєшся з Оксаною.

– Ні. Лікар заборонив.

– А лікар тут при чому?

– Він – її чоловік.

– Куме, та риба, яку я вчора наловив, зіпсувалася!

– А ти поклич гостей, то й поїдять.

– Ну, то приходьте, куме, на рибу!

– Кумо, чула, що твій Петро казав, що застрелить кожного твого залицяльника.

– Хай кулемет купує!

– Куме, минулого року я гроші вам позичав. Коли віддасте?

– У вас совість є, куме?

– Ну, є...

– То навіщо вам ще й гроші?

– Кумо, як не соромно, вчора ти в кіно ходила з пекарем, а сьогодні на базарі цілувалася з м'ясником!

– Ой, кумо, не хлібом єдиним...

– Не зліться, куме, але ви – осел!

– Прекрасно. Тільки поясніть мені: я осел тому, що ваш кум, чи я ваш кум тому, що осел?

– Куме, кажуть ви до Тетяни ходите.

– От же люди! Що тільки не вигадують! Ви ж знаєте, куме, що я маю машину.

– Кумо, я дуже хвилююся за чоловіка. Він пішов на річку кота топити.

– Ну і чому хвилюєшся?

– Та кіт вже годину тому повернувся.

– Куме, навіщо ти купив такий дорогий сервіз?

– А щоб жінка не довіряла мені мити посуд!

– Як ви потрапили в головний офіс ЦРУ?

– Я агент!

– СБУ?

– Ні – «Оріфлейм»!

– Куме, чому у вас такий втомлений вигляд?

– Та вчора був на іподромі. Людей повно. Шнурок розв'язався. Нахилився зав'язати – а мені на спину хтось поклав сідло.

– І що?

– Третім прийшов.

– Іване, до нас кум з кумою в гості!

– Заходьте, дорогенькі, до хати, даремно мені вночі свині снилися...

- Куме, чому дрова навсидячки рубаєте? Незручно ж...
- Пробував лежачи – ще гірше.

Кума журиться і жаліється кумі, що розвелася з черговим чоловіком.

– Кумо, а знаєш, чому твоє особисте життя не складається?

– І чому?

– А пригадуєш, як ти колись не відправила ті листи щастя десяти людям?

– Як живеш, куме?

– Сам дивуюсь!

– Куме, хто такий масажист?

– Це, куме, такий чоловік, який отримує гроші від жінки за те, за що інший чоловік отримує ляпас.

– Куме, я вас запросила, щоб ви випили чарчину за моє здоров'я, а ви вихилили вже п'яту!

– Вибачте, кумо, але ви так погано виглядаєте.

– Куме, дайте закурити.

– У мене немає.

– Дайте сірника.

– Немає.

– То хоч скажіть, котра година?!

– Кумо, чим Ви своїх свиней годуєте?

– А хіба що?

– Та я теж хочу схуднути.

– Куме, запитайте в мене, як я живу.

– Куме, як ви живете?

– Ой, куме, і не питайте.

Стоїть кум Петро на базарі, продає півня за тисячу гривень. Підходить кум Іван.

– Куме, чому так дорого?

– Дуже грошей треба.

– Куме, що найцінніше у жіночому молоці?

– Думаю, тара.

– Куме, от у вас суди, а чому ви не найняли адвоката?

– Усі адвокати відмовляють мені, як тільки дізнаються, що не крав я тих мільйонів...

– Куме, який у вас номер телефону?

– Телефон простий: 29–08. Дуже легко запам'ятати – 29 зубів і 8 пальців.

Кум Петро:

– Щось пиво якесь каламутне...

Кум Іван:

– У цьому пивному барі не може бути каламутного пиво.

Це просто бокал брудний...

Їдуть два куми в місто на базар, у кожного на підводі по діжці вина. У одного біле, у другого червоне. Кум Іван каже:

– Куме Петре, щось сьогодні холодно, може вип'ємо по склянці. Склянку маю.

– Ні, куме, жінка сказала, щоб усе вино продав і гроші привіз.

– А по якій ціні будеш, куме, продавати?

– П'ять гривень за склянку.

– Так продай мені за п'ять гривень свого червоного.

Випив. Веселіше стало. Бачить те кум Петро. Дістає назад п'ять гривень.

– Налийте, куме, свого білого.

І так доїхали куми до міста, купуючи один у одного по склянці вина за п'ять гривень.

Підсумки підвів кум Іван, ховаючи зім'яті п'ять гривень у кишеню:

– Кому, куме, розкажеш – не повірять. І напилися вволю, і всього за п'ять гривень.

Прийшли кум з кумою до кума Петра на обід. Вже вечір, а додому не збираються. Тоді кум Петро каже до жінки:

– Дай мені, Галю, таблетки.

– Які?

– А ті, які я приймаю за 10 хвилин до сну.

Приїхали куми до кумів у гості. Три дні гостювали. Четвертого дня домашній кум вранці гукає дітям:

– Прокидайтеся, дітки, цілуйте хресних батьків, вже вони додому збираються.

А кум, позіхаючи:

– Спіть, хрещеники, спіть...

Давно це було. Приїхав кум Степан до кума Михайла зда-леку возом. Воза у дворі поставив голоблями до дверей хати. Та й загостювався. Одного ранку вийшов кум Михайло, переставив воза голоблями до воріт, думає, що кум побачить і зрозуміє, поїде додому.

Вийшов кум Михайло, побачив те, обняв кума Степана та й каже:

– У нашому краї теж так роблять. Як хочуть, щоб гість ще на місяць залишився, воза голоблями до воріт повертають.

– Їжте, куме вареники, – примовляє кума. – Дякую, кумо, я вже десять з'їв – дуже смачно.

– Не десять, а п'ятнадцять, та хто ж їх рахує.

– Куме, порадь, що робити, так часто приїздять родичі в гості, що вже сил ніяких немає.

– Куме, все просто. Бідним позич по двісті гривень. А у багатих проси позичити по п'ять тисяч...

– Куме, твій син курить?

– Ні.

– А корова?

– Куме, ти здурів?

– Значить, у тебе, куме, сарай горить.

Зібралися кум Іван і кум Петро в дорогу. Один взяв гроші, інший – харчі. Йдуть. Проголодалися. Сіли відпочити. Кум Петро розв'язав торбину, дістав окраєць хліба і шматок сала. Кум Іван на те подивився і каже:

– Давайте, куме, уявимо, що ми на базарі. Ви продаєте, а

я купую.

Кум Петро виклав на полотно хліб, сало, цибулину. Кум Іван підходить, питає:

- Скільки сало коштує?
- Сто гривень!
- Ого! А хліб?
- П'ятдесят!
- Куме, ви з глузду з'їхали?! Такі ціни загнули?!
- А ви, куме, не кричіть, походіть по базару, прицініться, поторгуйтеся...

- Куме, позичте тисячу гривень.
- Не маю при собі таких грошей.
- А вдома?
- Вдома, слава Богу, все в порядку, всі здорові.
- Оце, кумо, чекала чоловіка, який прийде і вирішить усі мої проблеми.
- Дочекалася?
- Ага! До його появи у моєму житті взагалі не було проблем!

Вирішили куми забити бичка. Встали раненько, ще потемки. Один тримає за роги, другий б'є кувалдою. Удар! Ще удар! Бичок стоїть. Кум, що тримає за роги, озивається:

- Куме, якщо ще раз влупите мене, а не бичка, я його від-

пущу.

– Куме, а що було б, якби не було води?

– Ну, тоді б ніхто не вмів плавати, і скільки б людей через те потонуло!

– Куме, чому такий сумний?

– Та мої таргани оголосили війну сусідським.

– Ну то й що, переб'ються всі.

– Ага, переб'ються... Мої вчора перемогли і силу-силенну полонених привели!

Кум Петро дзвонить своєму племінникові Дмитрові в РУВС:

– Пришли наряд, бо гості не хочуть іти додому!

Вирішив Іван відремонтувати двері, послав сина до кума Івана за рубанком. Хлопець приходить з порожніми руками.

– Сказали дядько Іван, що у них немає рубанка.

– От скупердяй клятий! Піди, синку, в сарай, принеси наш.

Кум Іван до кума Петра на поріг, а той вечеряє.

– Сідайте, куме до столу, повечеряємо.

– Не хочу, дома вечеряв, хіба сяду трохи перехоплю.

Як присів – добряче поїв. Кум Петро:

– Ви, куме, наступного разу краще дома перехоплюйте, а до мене приходьте вечеряти.

– Куме Юрку, як вас побачу, відразу ж пригадую сусіда Степана.

– Чому, куме?

– Та він теж мені гроші винен.

Кум зайшов до куми. Посидів, випив чарку, питає:

– Кумо, можна закурити?

– Ой, куме, почувайтесь, як вдома.

Кум важко зітхнув і заховав цигарки в кишеню.

– Кумо, ваш пес з'їв мого півня!

– Добре, що попередили, сьогодні не буду його годувати.

– Куди йдете, Марічко?

– До куми Наталки пити варення з чаєм.

– Може, чай з варенням?

– Це вдома чай з варенням, а в куми варення з чаєм!

– Ви ж, кумо, нікому ні слова! Це – секрет! Ось вам двадцять гривень, щоб я була впевнена.

Через три дні приходить кума.

– Ось вам ваші двадцять гривень! Не втримаю я той секрет!

– Куме, вчора знов у космос полетіли.

– Тепер часто літають.

– А ще, куме, винайшли вічне серце.

– Що ж ви хочете – наука.

– А в Африці жінка сімох народила.

– Хіба тільки в Африці.

– А вчора в Миколи самогонний апарат знайшли.

– Що ж ви, куме, дурницями голову забиваєте?! Так би зразу й казали. Треба свій заховати!

(Із часів антиалкогольної кампанії 1980-х).

– Кумо, чому це ваші кури у моєму городі гребуться?

– Ви самі, кумо, казали, що любите, коли до вас гості приходять...

– Куме, не сідайте на диван, він кишить клопами!

– Та ж винесіть його, викиньте!

– Пробував, а вони його назад приносять!

Прийшов кум Петро до кума Івана по борг, а той:

– Ну й погода сьогодні – носа не висунеш!

– І правда, куме, а пам'ятаєте, який чудовий день був, коли я вам гроші позичив?

Кума підійшла до кумового паркану і лається:

– І кури ваші у моєму городі гребуться, і дим від вас завжди в мій бік, і сливи мої на межі ви обриваєте, і...

В ту хвилину пес кума загавкав. Кум йому:

– Рябоко, будь розумнішим – не зв'язуйся.

Їхали куми продавати на базар яблука. У кожного до авто причеп. Зачепилися причепами, ті перевернулися, яблука розсипались.

– Ось тепер і розбери, де чії яблука? – чешуть потилиці куми.

Вийшов уранці кум Степан з хати, а в кума Миколи у дворі новеньке авто стоїть. Плюнув кум Степан:

– Ну й часи настали! На роботі – догана, жінка – ногу підвернула, син – п'ять двійок за тиждень!.. Своїх неприємностей – не порахуєш, а тут ще й кум машину купив!

Прийшов кум Іван до кума Петра з днем народження привітати. Випив, закусив, збирається йти. Але кум Петро ображається:

– Раз, куме, прийшов у гості – пий! А то вийдеш тверезим з хати, а там люди дивляться – скажуть погано пригощав. А я своїм авторитетом, куме, дорожу!

– Куме, ви що, крадене ховаєте за таким високим парканом?

– Господь з вами, куме, не обмовляйте: там і чесно зароблене є!

Зайшов кум до кума вранці, той:

– Снідати будеш?

– Буду.

– Жінко, гуляти так гуляти! Бий і друге яйце!

– Який, кумо, сьогодні поганий день!

– А що таке?

– У мене гроші вкрали!

– Не для всіх поганий, кумо, не для всіх...

– Кумо, музична освіта вашої доні обійшлася вам не дешево. Як вона тепер, хоч непогано заробляє?

– Звичайно, кумасю. Наш сусід, професор, кожного дня платить їй по п'ятдесят гривень, коли хоче спокою.

– Куме, йди щось покажу!

– Що там, куме?

– А дивись, яку морду наїв на наших мишах сусідський кіт!

– Ой, куме, і чому оті рибалки весною ідуть на лід? Він же зараз такий крихкий. Це ж дуже небезпечно! Невже вони не бояться?!

– Так, не боятися, куме! Бо вважають, що рибаки – не люди, тому й не потонуть.

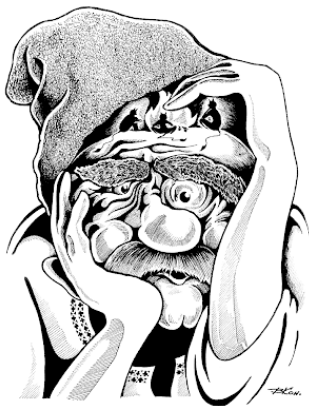
– Куме, от у мене пес був! Не пес – справжній лев. З таким псом не те що злодій – миша за паркан не заскочить!

– А чому ж був, куме? Що з ним?

– Та вчора вночі хтось украв...

– Куме, ви сидите на моєму кашкеті.

– Знаю. А ви що, вже йдете?

– Читала, кумо, статтю одного психолога. Виявляється, що у світі як мінімум п'ятьом людям ти симпатична, трьом подобаєшся й один у тебе закоханий...

– Ну?

– Ну і де ці дев'ять дебілів?

Ідуть куми пізно увечері темним провулком. Аж тут – грабіжники:

– Гроші давайте!

Кум Іван дістає 100 гривень:

– Пам'ятаєте, куме Петре, я у вас позичав, візьміть, ми – квити.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.